

A. A. MILNE

WINNIE

URSULETUL

<http://cartilecopilarieimele.blogspot.com>

A. A. MILNE

Winnie ursulețul

Repovestire : Al. Mitru

Cum s-ar fi putut oare alcătui un alfabet al poveștilor fără să ținem seama și de Eduard-ursulețul (cunoscut însă de prieteni sub numele de Winnie Pooh) ?

Și cine n-a auzit de nemaipomenitele întâmplări, ai căror eroi sînt, în afară de el, băiețelul Cristofor Robin, purcelușul Guiț, Iepurilă, bătrînul măgar Iior, Bufnița (Buha) și ceilalți ? S-ar putea aminti, de pildă, dintre aceste uluitoare aventuri, vestitele lor întâmplări, ori regăsirea cozii lui Iior – transformată în cordonul de sonerie al Buhei – și cîte și mai cîte !

Dar nu. Dacă este vorba să alegem o singură întâmplare, o preferăm pe aceea cu ploaia. Iată-o.

Guiț, purcelușul, se afla în locuința sa din pădure. De cîteva zile curgea neconținut apa din cer, ca și cum cineva ar fi uitat zăgazurile norilor deschise.

În pădure, apa creștea. Iar Guiț privea de la fereastră cum fagul, în a cărei scorbură i se afla locuința, era din ce în ce mai sus înconjurat de apă.

Spre seară, riul din vecinătate începu să se reverse și dis-de-dimineață apa ajunsese pînă aproape de fereastra sărmanului Guiț și începuse să i se furișeze în casă.

– Dacă aș ști măcar să înot, cugeta el cu îngrijorare. Ce să fac ? Ce să fac ?

Deodată își aminti de o poveste, pe care i-o spusese cîndva prietenul Cristofor Robin. Fusese în ea

vorba de-un om care, pierdut pe-o insulă pustie, scrisese un bilet. Îl închisese într-o sticlă. Și sticla o azvîrlise în apă.

Căută și el repede o sticlă cu dop, luă o bucățică de hîrtie și scrisese pe-o parte : *Ajutor ! Guiț (eu) și pe cealaltă : Sînt eu, Guiț, ajutor, ajutor !* Și-i dăte drumul în valuri.

Winnie ursulețul, prietenul lui, se cățăraseră între timp pe-o creangă a unui stejar și privea de-acolo curgerea apei.

Văzu sticla. Crezu că-i plină cu miere. Se lăsă în apă și, ținîndu-se cu-o labă de trunchiul stejarului, o apucă. Înăuntru nu a văzut însă nimic altceva în afară de o hîrtie. Dar ce scrie pe ea ?

Avea nevoie de ajutorul lui Robin. Alese atunci una dîmărele zece oale cu miere pe care le golise în cele patru zile de cînd stătea, sub ploaie, pe creangă, o ustupă și-o prefăcu într-o barcă, căreia îi dăte numele de „Ursul plutitor”. Încălecă pe ea și începu vîslitul cu labele.

Cristofor Robin, văzîndu-l, îl strînse la piept :

– Am găsit un bilet, pe care nu l-am putut citi fiindcă mi-a intrat apă-n ochi ! îi explică Winnie.

– Da este de la Guiț. Trebuie să-l salvăm ! se alarmă Cristofor Robin.

Și-atunci Winnie Pooh-ursulețul, P.C.G. (Prieten cu Guiț), T.L.I. (Tovarășul lui Iepurilă), S.L.I. și G.A.C. (Sprijinul lui Iior și Găsitor al Cozii) rosti ceva atît de înțelept încît a rămas de pomină pînă azi :

– Să plutim cu umbreluța ta, Cristofor Robin !

Și, într-adevăr, ghemuiți în umbreluța deschisă și cu vîrfurile în jos a lui Robin, băiețelul și ursulețul au plutit spre fagul unde Buha și ajunsese, în zbor, înaintea lor, ca să-l vestească pe Guiț că va fi salvat.

Vaporul, intitulat acum, „Mintea lui Winnie Pooh” cu căpitan C. Robin și secund W. P. Urs., s-a întors plin de glorie, împreună cu Guiț care, între timp, de emoție și bucurie, reușise să ațipească.

Victoria trebuia sărbătorită și, după încetarea popului, și uscarea pământului, căpitanul C. Robin a dat, în pădure, în prezența tuturor animalelor, prietenii lor, o mare serbare, în cinstea lui Winnie Pooh.

Și astfel s-a terminat povestea.

